

כז' שבט התשפ"ב	שבת משפטים
הפטרה : הדבר אשר היה ר"ח : ימים ג' ו-ד'	הדלקת נרות : 16:45
מוולד : יום ג', 15:07 ו-16 חני שובבי"ם : שבוע ו'	כניסת השבת : 16:50
שנה : מעוברת שמיטה פורים : 47 ימים	שקיעה החמה : 17:10
	הנץ החמה : 06:45
	צאת השבת : 17:42
	צ.ש לר"ת : 18:16

איצרות הנבי"ה

העלון השבועי לאנ"ש יעב"ק

גליון 9 (בעיצוב חדש)

לתפילות ראשון. תפילה א'.

"...תולכיני ברחמיך הרבים בדרך הישר והאמת"

ובכן תזכני ברחמיך הרבים שלא יהיה שום כח להיצר הרע והרוח שטות לבלבל את דעתי לבטל אותי חס ושלום מעבודתך באמת על ידי המצות שלו שהוא מתלבש עצמו במצות, כאלו הוא מסית אותי לאיזה דבר מצוה, והוא טומן בזה רשת לרגלי חס ושלום, על ידי אלו המצות שלו שהוא מתלבש בהם, כאשר אתה לבד ידעת כל זה: אגא יהוה חס ושלום על נפשי האמללה, והצילני ממנו מעצותיו הרעות האלו, לבל יהיה לו כח להטעות אותי חס ושלום בבלבולים הללו. והנני משליך את כל יחבי עליך יהוה אלהי ואלהי אבותי, ואני סומך עצמי עליך לבד, שאתה תולכיני ברחמיך הרבים בדרך הישר והאמת, בכל עת ובכל שעה, בכל תנועה ותנועה, שכלם יהיו כרצונך הטוב, ולא אסור מרצונך ימין ושמאל. כי אתה ידעת כי בשר ודם אנו, ואי אפשר לנו לכוון בכל עת רצונך הטוב באמת לאמתו. על כן עזרני ברחמיך הרבים שלא יהיה שום כח להיצר הרע והרוח שטות והשגועון לבלבל את דעתי עוד בשום בלבול בעולם כלל, רק אֶזְכֶּה לסמוך עליך לבד, ואתה תרחם עלי ברחמיך הרבים, ותולכיני ותדריכני בדרך האמת תמיד בכל עת ובכל רגע, באופן שכל מעשי ועסקי ותנועותי כלם, וכל התנועות של בני ויוצאי חלצי ושל כל התלויים בי, כלם יהיו כרצונך הטוב לבד תמיד מעתה ועד עולם: ... ובכן יהי רצון מלפניך מלא רצון מלא רחמים מלא חסד מלא טוב, בכל עת ובכל רגע תמיד. שתחס ותחמל עלי, ותשפיע עלי חן וחסד, ותתן לי חן בעיניך ובעיני כל ראי, ותשפיע לי דברי חן ותחנונים, באופן שיכנסו דברי בלבך, ותקבל את תפילתי ובקשתי תמיד, ותקום מקרא שכתוב, ושפכתי על בית דוד ועל יושב ירושלים רוח חן ותחנונים. שנוקה שיהיו דבריני לפניך דברי חן ותחנונים, באופן שתתן להם מקום לכנס בלבך, ויהיו אמרנו לרצון ולנחת לפני כסא כבודך: ...

הכנות לפורים.

להלכות. או"ח. פורים א'. אות ב'.

והינה

עקר התגברות המן היה בחדש אדר שאז רצה להתגבר על-ידי שראה שאז מת משה שהוא היה עקר וכלל קבלת התורה, שעל-ידי התורה מגליון ההסתרות, כמו שכתוב במאמר "וביום הבכורים" הנ"ל, וסבר שמאחר שמת משה אז נתבטל כח עסק התורה ואי אפשר לגלות ההסתרה עוד, ומחמת זה התגבר אז, כי הוא כנגד מלכות דקדושה, וכשהמלכות דקדושה בבחינת ההסתרה על-ידי שאין עוסקין בתורה, אזי מתגבר בחינת המן-עמלק. וזה בחינת הקל קול יעקב והידיים יד עשו בזמן שהקול קול יעקב אין הידיים וכו', כי על-ידי קול יעקב שהוא עסק התורה, שעל-ידי זה מגליון ההסתרות, ואזי אין כח למלכות הרשעה, שהיא בחינת ידי עשו, שהיא מלכות המן-עמלק שהוא מזרע עשו. וזה בחינת הפיל פור הוא הגורל, כי למעלה כלו טוב ושם בשרשם אפלו הסטרא אקרא בשרשה הוא טוב ולמטה נתפרדו לימין ושמאל, שהם סטרא דקדושה וסטרא אקרא ולמעלה נשפע נשפע החיים תמיד שהוא כלו טוב. וצריך לעשות כלים לקבל החיות שנה נעשה על-ידי עסק התורה, שהוא בחינת ימים ומדות שעל ידה מקבלין החיות לתוך הכלים והמדות, (כמו שמבאר שם). וכשאינו עסק התורה חס ושלום, אזי נכנסת חס ושלום, הסטרא אקרא ומקבלת החיות הנשפע מלמעלה בבחינת תחת עבד כי ימלך ושפחה כי תירש וכו'. והגורל הוא בחינת עלמא דאתי, כמו שכתוב, "ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימין", כמרמז בדברי רבנו זכרוננו לברכה במקום אחר, ושם בבחינת עלמא דאתי הוא גורל אחד כלו טוב, כי שם הוא בחינת כלו טוב כלו אחד ואין שום רע כלל ולמטה משם מתפרדו לשני גורלות גורל אחד לה' וגורל אחד וכו', שנה בחינת כח הבחירה שיש כח ביד כל אחד לבחור לעצמו גורלו וחקלו. על-כן צריכים לשמר מאד את הזכרון שהיא לאדבקה מחשבתה בעלמא דאתי. כי למטה בבחינת הימים, בחינת עולם הזה, קשה מאד וכבד על האדם לבחור בגורל הטוב מחמת ששני הדרכים נתונים לפניו וגם אפשר לטעות לפעמים חס ושלום, להמיר טוב ברע או רע בטוב, אבל כשמדבק מחשבותיו בעלמא דאתי ששם כלו טוב גורל אחד כלו לה', אזי בודאי לא תמעד אשוריו, כי משם יוכל להמשיר דרך הטוב שילך בה בעולם הזה ויוכל לבחור לו דרך החיים והטוב אפלו בתוך הימים בעולם הזה. על-ידי שמחשבתו דבוקה תמיד בעלמא דאתי שמשם יוצאים כל הדרכים כנ"ל: ...

שיחות הר"ן קלא'.

"...שעלידי המחאת כף ורקודין נחמקין הדינים"

כשכתבתי לפני התורה "ואלה המשפטים" (סימן י' חלק ראשון מלקוטי מוהר"ן) המתחלת: כשיש דינים ח"ו על ישראל, על-ידי רקודין והמחאת כף נעשה המתקת הדינים וכו'.
אמר לי: כך אמרתי, שעכשו נשמע גזרות ח"ו על ישראל, והנה הולכים ומשמשים לבוא ימי הפורים האלה (כי התורה הזאת נאמרה סמוך לפורים) ויהיו ישראל מרקדים וימחאו כף, ועל-ידיה ימתיקו הדינים. וחסד וכפל דבריו ואמר בפה מלא "כך אמרתי".
וכנתו היתה להעיר לבבנו, שנדע ונבין, שכל דברי תורתו הקדושה אף-על-פי שיש בה עמקות גדול ונורא מאד מאד ורזין עלאין וסודי סודות עמקים ורחבים מני ים בכל דבור ודבור, אף-על-פי-כן עקר כנתו שנשמע ונקבל דבריו הקדושים בפשיטות, לשמר ולעשות ולקיים את כל דברי תורתו בפשיטות ובתמימות. כמו למשל התורה הקדושה הזאת, שנאמר שם: שעל-ידי המחאת כף ורקודין נמתקין הדינים, היתה כפשוטו, שייחזקו עצמן לשמח בימי שמחה, כגון פורים וחסד וימים טובים או חתונה וכיוצא בזה כל מיני שמחה של מצוות, שייחזקו עצמן בשמחה גדולה, עד שייזכו להתעורר לרקודין והמחאת כף, ועל-ידיה ימתיקו הדינים. כי כל דברי התורה, לא בשמים הוא לאמר: שאין מי שיכול לזכות לזה להמתיק הדינים על-ידי המחאת כף ורקודין כי אם גדולים בני עליה רק כל אחד מישראל יש לו כח זהו! כשיזים הדברים כפשוטן באמת ובתמימות...
וכן בכל הדברים הנאמרים שם בהתורה הקדושה הנ"ל, וכן כל מה שנאמר בכל תורה ותורה, כי לא המדרש הוא העקר אלא המעשה (אבות א). ושים עיניך היטב היטב ותסתכל יפה בכל תורה ותורה. ותשים לבך להבין בכל מקום, העבדות והעצות והמוסר וההתעוררות היוצאים משם על-פי פשוטן של דברים. ותבקש מהשם יתברך שיאיר עיניך לזכות לזה, להבין הדברים היטב למעשה, כי כל דבריו ז"ל, כלם נצרכים ומקורחים לעבדות ועצות טובות לעבדו יתברך...

העלון טעון גניזה. אין לקרוא בשעת תפילה.

ה.הלכות. חוש"מ.

פריקה וטעינה ב' אות ח.

כ"י תראה חמור שנגא רבץ תחת משאו וחדלת וכו' עזב תעזב עמו" (שמות כג, ה):

כי אייתא במאמר ו'יהי מקץ - כי מרחמם ונהגם' וכו' (בלקוטי תנינא סימן ז) שעקר הרמנות הוא לשאחד מישראל נופל בצונות חס ושלום, כי זהו משא כבד שאי אפשר לאיש ישראלי לשא כלל משאו' כבד כזו וכו' עין שם. וצריך לרחם על ישראל להוציאם מצונות ולהכניס בהם דעת וכו', כי צריכים להאיר הדעת בבנים ותלמידים וכו', עין שם. ועל ידי כלליות בן ותלמיד משם נמשך הפרנסה שמקבלת המלכות מים החכמה וכו' עין שם כל זה היטב:

וזה מרמז במצוה הנ"ל. כי שונא פרושו רבותינו זכרונם לברכה שזהו מי שראה אותו שעבר עברה, וזהו בחינת "רבץ תחת משאו" כי מתגבר עליו כבד המשאו שהוא המשאו של עון, ומחמת זה הוא רובץ תחת משאו, כי אי אפשר לו לשא כלל משאו' כזו כנ"ל. וזהו "כי תראה 'חמור' שנגא רבץ' וכו'. כי התגברות העון הוא בבחינת החמור ורוח הבהמיות, כי כשמתגבר חס ושלום המשאו של עון אזי אינו נקרא בשם אדם, כי עקר האדם הוא הדעת, רק הוא בחינת חיה בדמות אדם, כמבאר במאמר הנ"ל עין שם. והזהירה התורה על כל אחד שיראה את חברו שהתגבר עליו חס ושלום המשאו של עון כי רק זה נקרא משאו' כנ"ל, אזי אסור לו להעלים עין, רק מטל עליו לרחם על חברו ולעזר לו, לקים "עזב תעזב עמו", כי זה מטל על כל אחד מישראל לרחם על חברו ברמנות האמתית הגדול מכל מיני רמנות, דהינו לעזר לו לפרק מעליו המשאו' הכבד של עון, אשר אי אפשר לו לשא כלל משאו' כבד כזו כנ"ל. כי כל אחד מחייב להשתדל להשיג על חברו לדבר עמו ביראת שמים להוציא מהמשאו' הכבד של צונות שהוא כבד מכל המשאות, שזהו עקר הרמנות כנ"ל, וזהו "עזב תעזב עמו".

וגם המצוה בעצמה ממש, דהינו פריקה וטעינה ממש לעזר לחברו לפרק המשאו' ממש מעל חמורו, הוא גם כן בחינה הנ"ל. כי המשאו' שעל הבהמה שהוא ממונו ופרנסתו הוא נמשך מים החכמה שבא על ידי כלליות בן ותלמיד, דהינו על ידי הארת הדעת בבן ותלמיד כפי מה שמוציאין אותו ממשאו' הכבד של עון כמובן שם במאמר הנ"ל עין שם. ועל כן מי שזוכה לצאת ממשאו' הכבד של צונות, וזוכה לדעת שהיה בחינת הארת בן ותלמיד, כמו כן פרנסתו מעופפת לו בנקל כי משם עקר הפרנסה כנ"ל. וכן להפך חס ושלום, מי שמתגבר עליו חס ושלום המשאו' של עון ואין בו דעת חס ושלום, אזי פרנסתו באה לו בכבדות גדול וביגיעה גדולה מאד, בבחינת "שטו העם ולקטו" - 'בשטותא' אזי 'וטחנו ברחים או דכו במדוכה", שזהו בחינת כבדות הפרנסה למי שלא גרש הרוח שטות, כמובא בזהר הקדוש שמרמז על כבדות הפרנסה למי שאין בו דעת וכו'.

וזהו בחינת קשין מזונותיו של אדם קריעת ים סוף' (פסחים קיח). כי קריעת ים סוף מרמז על ים החכמה הנ"ל, כי זהו עקר בחינת קריעת ים סוף, שנגבקע ונתגלה ים החכמה כמובא, הינו בחינת ים החכמה הנ"ל שנתגלה כפי מה שזוכין לצאת מצונות כנ"ל, ומשם נמשך הפרנסה כנ"ל. וזהו 'קשין מזונותיו קריעת ים סוף', כי משם דקא נמשך המזונות והפרנסה, מבחינת קריעת ים סוף מבחינת ים החכמה הנ"ל. כי עקר הקשי שהיה קשה קריעת ים סוף הוא מממת צונות, בחינת 'הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי עבודה זרה' כמו שאמר רבותינו ז"ל. וכמו כן קשין המזונות, כי כפי מה שזוכין לצאת מצונות כמו כן זוכין שיתגלה ים החכמה שהוא בחינת קריעת ים סוף, וכמו כן זוכין למזונות ופרנסה כי משם נמשך הפרנסה כנ"ל.

נמצא שעקר כבדת ועל הפרנסה הוא מחמת כבדת המשאו' של צונות. וזהו בחינת "כי תראה חמור שנגא רבץ תחת משאו'", שכבד עליו המשאו' של ממונו ופרנסתו ויש לו יסורים וכבדות גדול, וזה נמשך רק ממשאו' הכבד של צונות כנ"ל. וזהו בחינת "שנגא", כי אין שונא אלא זה שעבר עברה' כמו שפרשו רבותינו זכרונם לברכה. והזהירה התורה לבלי לחדל מעזב לו רק צריכין לעזב מלב מה שעשה, ולעזר לו, כמו שתרגם אונקלוס: 'משבק תשבוק מה דבלבך עלוהי ותפרק עמה':

ולקארה הדבר תמוה: כי בשלמא אם היה הפרוש שונא כפשוטו ששונא אותו מחמת עצמו מחמת ריב ומחלקת וכיוצא, היה שייך לומר 'משבק תשבוק' וכו' שצריך למחל לו. אבל מאחר שפרשו רבותינו זכרונם לברכה ששונא האמור בתורה הוא מחמת שראוהו עובר עברה, איך שייך לומר 'משבק תשבוק מה דבלבך עלוהי' וכו'? אך באמת על פי מה שמבאר בדברי רבנו זכרונם לברכה בכמה מקומות, שצריך לדון את כל אדם לכף זכות, וצריך למצא זכות אפלו ברשע גמור כי איך אפשר שלא עשה איזה מעט טוב מימיו. ועל ידי זה שמוצא בו איזה נקדה טובה על ידי זה מכניסו באמת לכף זכות ויכול להחזירו בתשובה על ידי זה, כמובא על פסוק "ועוד מעט ואין רשע" וכו' עין שם (סימן רפב). וזהו ענין הנ"ל, שאף על פי שהוא 'שונאך' שראית אותו עובר עברה, אף על פי כן אל תמנע מלעזר לו, רק אדרבה, 'משבק תשבוק מה דבלבך עלוהי', כי אתה צריך למצא לו זכות ולרחם עליו ולמחל לו, כי על ידי שמוצא בו זכות מכניסו באמת לכף זכות ומחזירו בתשובה.

נמצא שיש כח ביד כל אחד מישראל למחל צונות חברו, כי יכול להכניסו לכף זכות על ידי שמוצא בו איזה זכות וכו' כנ"ל. ועל כן לשאחד רואה שחברו יש לו יסורים בדרך, שחמורו רובץ תחת משאו, וכבדת המשאו' הו הוא מחמת כבדת המשאו' של עון כנ"ל, הוא מחייב לרחם עליו ולמחל לו דהינו למצא לו זכות ולהכניסו לכף זכות כנ"ל, שזהו עקר הרמנות, ולעזר לו לפרק המשאו'. ועל ידי זה שזעזב השגאה ומרחם עליו ומכניס בו רמנות מחמת שמבקש ומוצא בו איזה זכות, על ידי זה מכניסו באמת לכף זכות ומפרק מעליו המשאו' הכבד של צונות, ועל ידי זה בעצמו מפרק מעליו המשאו' ממש כי עקר כבדות המשאו' הוא מחמת המשאו' של עון כנ"ל.

כי באמת עקר מצוה זו של פריקה וטעינה הוא בשביל אהבה ורמנות כמו שאמר רבותינו ז"ל על פסוק "אתה כוננת מישרים": וכי יש לך שונא שראוה' וכו'. כי עקר המצוה כדי לפרק המשאו' של עון שזהו נעשה על ידי האהבה והרמנות כנ"ל: ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

משיבת נפש בתרא

ליקוטי הלכות יג

המקרים לצדיק האמת שהוא בחינת "קן דקדשה", הם נזהרים לבלי לפל ח"ו ליד זקנה לעולם.

ואיך שהוא, איך שעובר על האדם בכל יום, הם מאמינים, שכל יום יום הוא ענין חדש לגמרי. כי השם יתברך מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית ובודאי לית יום דלית בה טוב (אין יום שאין בו טוב), רק שיש לו גדר מלבד (גדר מבחין).

ומאמינים בחסדו הגדול שאינו נפסק לעולם, עד שממשיכין חסדים חדשים לעולם בכל יום ועל ידי זה זוכין להוסיף בכל יום אור קדשה ודעת, שעל ידי זה מאיר התגלות הרצון בכל יום יותר ויותר. (הלכות ברכות השחר, הלכה ה', אות פ"ג)

עלים לתרופה. מכתב קע"ח.

אשרינו שזכינו למה שזכינו, לידע מרבי קדוש אמיתי מה, רבי 'בעלמא דיין', אשר הוא מלמדנו תורות כאלה, השגות וזייעת אלוקות מה, נפלאות כאלה, ורבי 'בעלמא דאתי' כי העיקר נידע שם בחסדו יתברך כל אחד כפי מה שסבל יסורים ומסר נפשו בשביל להתקרב לשמו ולתורתו הקדושה, המוליך אותו בדרך האמת ומכניס בליבו באמת תורת משה אמת, תורה שבכתב ובעל פה, לילך בדרכי אבותינו הצדיקים האמתיים. ועתה בני, חזק ואמץ, אל תערץ ואל תחת, כי השם אלוקינו ההולך עימנו להושיע אותנו, אל יעזבו ואל יטשנו. וכמו שצווח אדוננו מורנו ורבינו ז"ל בעצמו, ואמר בזה הלשון "מה והטהורים צריכים עתה לזכור מאוד בכל יום ויום. יש לנו להתבייש, בשבילנו נברא העולם" ואלו הדיבורים הקדושים והטהורים צריכים עתה לזכור מאוד בכל יום ויום. רבי נתן.

מילתא דבדיחותא

אחד יושב על שפת ים המלח עם חנה. עובר אדם ושואל אותו "תגיד מה אתה עושה עם חנה בים המלח?" "אני מיואש, חייב להביא אוכל הביתה, אין לי כסף, מנסה לתפוס דגים" עונה האיש.

האיש מתוך רחמים מוציא 200 ש"ח ונותן לו והולך. אחרי כמה מטרים הוא מסתעב וצועק "למה אתה ממשיך? הרי אין דגים בים המלח!" "למה אין" עונה האיש "אתה השלישי שלי היום..."

ש"ע

קצת סדיני טלית וכוונת בשבת. סימן ש"א.

היוצא בטלית מקופלת על כתפיו דהיינו שלאחר שנתנה על ראשו מבזה שוליה על כתפיו חייב חטאת אבל אם אינה מקופלת על כתפיו אלא משולשת ברחבה למטה מכתפיו שרי שמאחר שהוא מתעטף בטליתו ומתכסה בו כתיפו וגופו אע"פ שמתקצר קצת מלמטה מותר ועפ"ז מותר להתעטף בטליתו תחת הגלימא ולהביאו לב"ח:

מותר לצאת ברה"ב בטלית סביב הצואר: הגה אע"פ שמניח צד ימין על כתפו של שמאל דדרך ללבוש כך ולא היו אלא להתנאות ושרי [ב"ן]:

היוצא מעוטף בטליתו וקופלה מכאן ומכאן בידו או על כתפו אם נתכוון לקבץ כנפיו כדי שלא יקרע או כדי שלא יתלכלכו אסור ואם קבצם להתנאות בה כמנהג אנשי המקום במלבושן מותר והני מילי בטליתות שלהם שהיו יריעה אחת מרובעת אבל מלבושים ידון כשהוא לבוש בהם ומוציא ידיו מתוכה מותר לתפוס קצתם בידו להגביהם כדי שלא יתלכלכו שוליו בטיט או כדי שלא יעכבוהו ללכת:

היוצא בשבת בטלית שאינה מצויצת כהלכתה חייב מפני שאותם החוטים חשובים הם אצלו ודעתו עליהם עד שישלים ויעשה ציצית ואם היא מצויצת כהלכתה אע"פ שאין בה תכלת מותר לצאת בה בשבת (עיין לעיל סי' א').

כובע שהוא מתפשט להלן מראשו טפח אסור להניח בראשו אפילו בבית משם אהל:

לצאת בשבת בכובע שבראשו העשוי להגין מפני החמה יש מי שאוסר משום דחיישינן שיגביהנו הרוח מראשו ואתי לאתויי ד' אמות ברה"ר א"כ הוא מוהדק בראשו או שהוא עמוק שראשו נכנס לתוכו ואין הרוח יכול להפרידו מראשו או שהוא קשור ברצועה תחת גרונו דבהכי ליכא למיחש למיד:

לזיווג

יאסף בן טובה יאור בן טובה יובל בן שמחה יאורן משיח בן אסתר ימאיר בן זקלין

לע"נ

יאלברט בן אליס בנימין ברוני בן אסתר אלזה

לרפואת

יאדם בן שולמית ילוי יצחק בן קירה חיה בלה יעקב בן חיה עיישה ילודיג בן אלאנרה יאסף בן תמר פורטונה

לזיווג

יאורפז בת רבקה יבניסי בת אילנה ימיכל בת נחמה שינדל יהודית

לע"נ

ישושנה סווי בת מרגלית רובי גיטה בת נגי'מה פיות בת שרה

לרפואת

יתמר פורטונה בת סמיה יאיילת בת מרים יאורטל בת נורית

